

Den følgende Sag paa Dagsordenen var:

Afgørelse af Formandens Forslag med Hensyn til Behandlingen af Forslag til Beslutning om Godkendelse af Opgørelsen over de Beløb, som Københavns Frihavns-Aktieselskab i Aaret 1907 har anvendt til Anlæg i Frihavnen.

Formanden: Mit Forslag gaar ud paa, at dette Forslag til Beslutning underkastes to Behandlinger efter Reglerne om Lovforslags første og anden Behandling. Hvis ingen indvender noget derimod, anser jeg Forslaget for vedtaget. (Ophold). Det er saaledes vedtaget.

Derpaa foretoges:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lovene af 28. Maj 1880, 12. Maj 1882, 21. Marts 1902 og 4. Marts 1904 angaaende Kreditforeninger for Ejere af mindre Ejendomme paa Landet.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 1686—91).

Der var ikke stillet noget Ændringsforslag.

Lovforslagets Paragraffer samt Spørgsmaalet om dets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ingen forlangte Ordet.

Lovforslagets §§ 1—3 (se Tillæg C. Sp. 1071—72) samt dets Overgang til tredje Behandling vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om en kortere Forældelsesfrist for visse Fordringer m. m.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 1585 ff.)

Sagen sattes til Forhandling.

P. G. C. Jensen: I 1896 vedtog dette Ting et af Regeringen fremsat Forslag om Forandring i den gældende Lov om Forældelsesfrister. Det var Forslag til en

systematisk udarbejdet Lov, som ikke alene gik ud paa at gøre visse Ændringer i det bestaaende, men som i det hele taget vilde ordne de Forhold, der staa i Forbindelse med Spørgsmaalet om Forældelse af Fordringer. Det var altsaa ikke alene et Forslag om Fristen for Forældelse af, hvad man i daglig Tale kalder Regningskrav, men ogsaa om Forældelse af alle andre Fordringer, som ikke kunne falde ind under denne Betegnelse. Da dette Forslag kom ned i Folketinget, mødte det imidlertid en Del Modstand, og man fandt navnlig dernede, at der ikke var nogen Grund til at lovgive paa dette Omraade undtagen netop med Hensyn til Regningskrav. Man ønskede at faa en kortere Frist for Forældelse af disse Krav og alt, hvad der kunde regnes med ind under dette meget omfattende Begreb. Derimod sluttede Folketinget sig til Landstingets Forandring af Regeringsforslaget med Hensyn til Fristen og holdt paa 5 Aars Forældelsesfrist i Stedet for, at der oprindeligt var foreslaaet 3 Aar. Paa den Maade blev altsaa det omfattende Lovforslag stærkt beskaaret, og man kom ikke videre. Det kom ganske vist i 1898 paa ny her til Landstinget som et Lovforslag om Forældelse af Regningskrav, men man naaede ikke videre her i Tinget end til at give en Beretning, hvori man kritiserede det da foreliggende Forslag og paaviste, at der i adskillige Henseender var meget at udsætte derpaa. Nu i Aar forelaa oprindeligt det samme Lovforslag, som den Gang blev vedtaget af Folketinget, indbragt ved privat Initiativ i Folketinget, men det foreligger her i Landstinget i en anden Skikkelse end den, hvori det blev indbragt dernede, idet man ved Udvalgets Behandling i Folketinget har ment at maatte gøre ikke saa faa Forandringer. De Forandringer, man da har foretaget, gaa i det væsentlige ud paa, at man med Hensyn til det Omraade, paa hvilket man tidligere bevægede sig, nemlig alene de saakaldte Regningskrav, har ment at maatte have Regler, der gaa dybere ind paa Sagen, end man oprindeligt havde tænkt sig i Folketinget, og navnlig, at man har optaget en væsentlig Del af, hvad der i Regeringsforslaget fra 1894—95, vedtaget her i 1896, og i Landstingets daværende Vedtagelse fandtes. Vi maa jo nu være glade ved og paaskønne, at man i Folketinget har taget Hensyn til de alvorlige kritiske Bemærkninger, som bleve gjorte fra Landstingets Side med Hensyn til det i 1898 foreliggende Forslag om